

nglar men

FOTO: PRESSBILD

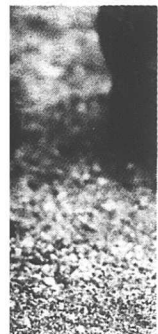

FOTO: PRESSBILD

Hur man äter en enkel middag under bar himmel på landet med stil.

"Bara en barbar tror att det är fritt fram att ta för sig bland alla topplösa skönheter på stranden utanför St Tropez"

otänkbart att en modern etikettbok som *Snyggt. En stilguide för män*, författad av Per Nilsson, fyller en funktion.

Boken är trygg att hålla i handen för den osäkre konsument som överväger att för första gången besöka en bättre herrekipering. Vederbörande kan orientera sig bland olika mönster och material, han kan bilda sig en uppfattning om olika alternativ beträffande byxfickor och kavajslitsar. Nilsson står också till tjänst med goda och handfasta råd vad gäller vård av kläder och skor. Användbart och användarvänligt, absolut. Dessutom lever boken själv som den lär i åtminstone ett avseende: den är riktigt snygg. Joachim Pettersons grafiska form gör den till en njutning att bläddra i.

DESSVÄRRE BRISTER DEN I ETT ANNAT, inte helt oväsentligt, avseende. Det här med stil är ju fak-

tiskt också något som en skribent har god användning för, men Nilsson skriver som en kratta, ängsligt och ansträngt putslustigt. Här talas om "dinkor" (klockor), "gaddar" (tänder) och "lurar" (öron), vilket för tanken snarare till 91:an Karlsson än till någon välklädd världsmedborgare. Här förväxlas varken/eller med vare sig/eller, här tros att "spektra" är singularis, et cetera. Här skrivs: "Informationen att ett par boxerkalsonger lätt kan blotta kronjuvelerna under ett träningspass i kortbyxor känns rätt överflödigt", vilket är ett typiskt exempel både på stilnivå och på den problematik som gör den här sortens böcker i allmänhet och just den här boken i synnerhet intressant.

För det är ju, som också Elias framhåller, inte bara det som står i etikettböckerna som är väsentligt. Minst lika upplysande för den som studerar en tidsanda är vad som utelämnas, vad som är

underförstått som helt självklart. Och det fascinerande med Per Nilsson är att han inte utelämnar över huvud taget någonting. Han talar på fullt allvar om för oss att vi ska resa oss för äldre på busen och tunnelbanan, att vi inte ska tränga oss, att vi inte ska föra högljudna och/eller intima samtal i mobilen på ställen där det inte passar sig. Han talar om att det är trevligt att få blommor, redogör för vad en smekmånad är, och avråder läsaren från att grovhängla med sin bordsdam under en middag. Med mera.

Det kan tänkas att Nilsson bara kände att det där med kläder, som han behärskar, inte riktigt räckte för att fylla en hel bok, och att han därför tryckte in en god portion förnumstigt nonsens mellan de blanka pärnarna. Eller också kan det tänkas att allt det där andra faktiskt behövs i dag. Gud hjälpe oss i så fall.//